

[Poul Dam.]

min overraskelse hørt, at 200.000 kr. er et forfærdelig stort beløb til oplysning om dette spørgsmål. En sådan sparsommelighed ville sikkert være velanbragt adskillige andre steder. Men sagen er jo, at der ikke skal så forfærdelig stor nedgang i antallet af kønssygdomme til som følge af en sådan oplysningskampagne, før pengene er kommet hjem igen i besparelser, ganske vist efter de forskydninger, der er sket på dette område, sådan, at det er staten, der bruger pengene her, og det er kommunerne, der sparer pengene. Men hvad, da det jo plejer at være omvendt, at det er staten, der skovler udgifterne over på kommunerne, kan man vel tage dette som et lille bitte plaster på såret.

Det er et reelt ungdomsproblem i dag. Der er ganske store ungdomsmiljøer, hvor den seksuelle frihed er sådan og ansvarsløsheden tilsvarende sådan, at der meget let opstår epidemier i sådanne ungdomskredse. Jeg er derfor en lille smule ked af, at reglen i § 3 er blevet svækket så meget, som den er. Der står nu, at personer, der har grund til at tro, at de lider af en kønssygdom, skal lade sig undersøge og behandle for sygdommen. Der kan meget vel være grund til at formulere den sådan, at personer, der har grund til at tro, at de har været udsat for smitte, har pligt til at lade sig undersøge. Jeg tror, der er en forsinkelse i dette her, som kan være risikabel adskillige steder.

Hr. Kofoed og vistnok også andre har talt om, hvorvidt der her var behov for en særlovgivning. Jeg tror stadig, der er behov for en særlovgivning, fordi der her er en behandlingspligt, som ikke er forbundet med særlig mange retsmidler, men der er dog nogle, der er dog et pålæg, der er dog en mulighed for en politihentning og sådan noget. Men selv om man ikke har så forfærdelig mange retsmidler, er selve dette, at der er en principiel pligt til at lade sig behandle for disse sygdomme, noget, som kan være med til at få gjort det klart for befolkningen og ikke mindst for de unge, at dette her er syg-

domme af en ganske særlig art. Jeg tror derfor, at vi skal opretholde dette som en særlovgivning, og hvis vi så kan fjerne de sidste rester af den gamle lovgivning, herunder måske noget af tonen på nogle af de institutioner, som særlig er beregnet til at behandle disse sygdomme, ville det være godt.

Så skal jeg lige til sidst sige, at jeg håber, at oplysningskampagnen bliver en fordomsfri oplysningskampagne. Man kan i Sverige hente nogle udmærkede eksempler på, hvor frisk det kan gøres.

Indenrigsministeren (Egon Jensen): Jeg vil gerne sige tak til samtlige ordførere for en velvillig modtagelse. Der er gennem flere af ordførertalerne gået en bekymring for stigningen i antallet af kønssygdomme, og nogle havde den opfattelse, at det skyldtes, at man mente, det var så let at blive behandlet. Hr. Poul Dam gjorde et par bemærkninger om, at det nok tilsyneladende er let, men det er vistnok i pressen gjort for overdrevent let, således at nogle siger: pyt med det, det er bare en lille ting.

Til hr. Henning Jensen vil jeg gerne sige, at i den oplysning, som skal ske, må vi i høj grad tage hensyn til oplysningen i skolerne. Jeg er — det er tredje gang — lidt ked af det, fru Karen Thurø Hansen sagde. Hun sagde nu, at 200.000 kr. er mange penge. Hvis man forestiller sig, hvor mange unge mennesker vi skal i forbindelse med, bliver det ikke mange øre til hver enkelt, og når vi skal have en intensiv oplysningskampagne med tryksager osv., tror jeg snarere, de 200.000 kr. er for lidt end for meget, men jeg kan da trøste fru Karen Thurø Hansen med, at jeg agter så sandelig ikke at bruge flere penge end højest nødvendigt på området. På den anden side føler jeg mig også forpligtet til at få en oplysningskampagne i gang, som virkelig er saglig. Om den skal være lige så frisk som i Sverige, ved jeg ikke, det kan da være, vi er mere friske og mere fordomsfri, når det kommer til stykket, end Sverige er, og kan lave en bedre propagande på det område, end Sverige gør.